

Brenda
NOVAK
NIEUWE DROMEN

Vertaling Vera de Rijk-Meerman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Home to Whiskey Creek*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Vera de Rijk-Meerman
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Victoria Davies / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0659 8
ISBN 978 94 027 6229 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2021

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het verleden is nooit dood, het is niet eens voorbij.
William Faulkner

Het zou onmogelijk zijn om bij haar te komen met alleen zijn blote handen. En meer dan dat had Noah Rackham niet bij zich, afgezien van zijn mountainbike, die een eindje verderop op zijn kant lag. In het zadeltasje zaten een reserveband, een plastic bandenwipper en een ketting, maar geen touw, geen zaklamp. Zelfs als hij er ruimte voor had gehad, zou hij zulke spullen niet hebben meegenomen. Ten eerste had hij gewoon een stevig stuk willen hardrijden voor de zon onderging en was hij niet van plan geweest langer dan een paar uur weg te blijven. Ten tweede was er tegenwoordig niemand meer die zich in de oude mijn waagde. Niet sinds zijn tweelingbroer zo'n vijftien jaar eerder, net nadat ze hun middelbareschooldiploma hadden behaald, om het leven was gekomen bij een instorting.

'Hallo?' riep hij in de leegte, terwijl hij knielde naast de ingang van de schacht, waar iemand de planken had weggerukt die deze bij-ingang moesten afsluiten.

Het geluid van zijn stem werd teruggekaatst, en hij hoorde het gestage gedrup van water, maar verder niets. Waarom antwoordde de vrouw nu niet? Een paar seconden eerder had ze om hulp geroepen. Dat was de reden waarom hij van zijn fiets was gesprongen, om poolshoogte te nemen.

‘Hé, ben je daar nog? Kun je me horen?’

‘Ja, hier ben ik!’

Goddank, ze antwoordde. ‘Hoe heet je?’

‘Eh... Adelaide. Maar mijn vrienden noemen me Addy. Hoezo?’

‘Ik wil even weten wie ik voor me heb. Kun je me vertellen wat er is gebeurd?’

‘Haal me hier nou maar uit. Alsjeblieft! Snel!’

‘Dat ga ik ook doen. Rustig maar. Oké, Addy? Ik bedenk wel wat.’

Hij vloekte binnensmonds en veerde op zijn hurken. De onverharde weg voor hem, die het pad waarop hij had gefietst een stukje overlapte, verdween met een scherpe bocht. Links lag de berg en rechts van hem raasde, zo’n honderd meter lager, de rivier. Achter hem was het landschap vergelijkbaar. Bomen. Dik struikgewas waar veel *poison oak* tussen groeide. Vochtige aarde. Gesteente. Vijftig jaar oud mijnafval. En de lucht die donkerder werd. Er was geen mens te zien, wat niet ongewoon was. Het pad werd veel gebruikt door fietsers en langeafstandswandelaars, maar vooral in de warmere maanden en zeker niet na zonsondergang. In de uitlopers van de Sierra Nevada en in het stadje in het goudzoekersgebied waar hij was opgegroeid, was het half oktober vaak nat en koud.

Moest hij terug naar de hoofdingang van de mijn en proberen binnen te komen zoals ze vroeger hadden gedaan? Hij was langs die plek gereden. Iemand had het roestige hekwerk gerepareerd om te voorkomen dat er kinderen doorheen glipten, en hij zou er niet door komen zonder kniptang of op zijn minst de klauw van een hamer. Het zou ook kunnen dat deze schacht helemaal niet in verbinding stond met de hoofdingang. Dat was waarschijnlijk het geval, anders was de vrouw die opgesloten zat daar

wel naartoe gegaan. Als ze tenminste in staat was zich te bewegen.

Hij raapte zijn fiets op, sprong op het zadel en ging op onderzoek uit. Ja hoor, het hek met het bordje met GEVAAR! VERBODEN TOEGANG was vastgeklonken aan het gesteente rond de ingang. Hij kon er niet door. Hij had het juiste gereedschap niet bij zich, en er lag ook niets in de buurt wat maar enigszins van pas zou kunnen komen. Het enige wat in de hele omgeving te bekennen was, was een bos bloemen die in de modder lag te verwelken.

Hij bedacht dat die daar waarschijnlijk waren neergelegd door Shania Carpenter, Cody's voormalige vriendinnetje, om de dag te gedenken waarop Cody en zij hun eerste afspraakje hadden gehad, of de dag dat ze verkering hadden gekregen, of de eerste keer met elkaar naar bed waren geweest of... wat dan ook. Ze was getrouwd, gescheiden en had een kind gekregen, in die volgorde, maar ze had nooit over Cody's dood heen kunnen komen.

Noah ook niet. Het was alsof er die avond ook een deel van hem was gestorven.

En nu zou iemand anders op dezelfde manier het leven kunnen verliezen.

Omdat hij ervan overtuigd was dat de oplossing voor het probleem niet bij de hoofdingang lag, keerde hij terug naar de schacht. Deze ingang zou hij nooit hebben ontdekt als hij die roep om hulp niet had gehoord. De planken die waren losgewrikt, waren met mos bedekt geweest en waren niet te onderscheiden van de omgeving.

'Het gaat me niet lukken om bij je te komen!' riep hij naar beneden. 'Is er geen andere uitgang? Een tunnel die niet is afgesloten?'

Als je naging wat er met zijn broer was gebeurd, was het de vraag of het wel veilig was als ze zich ging bewegen.

‘Nee, ik heb alles al geprobeerd!’

De hevige paniek die in haar stem doorklonk, stemde hem bezorgd. ‘Oké. Luister. Ik weet dat je bang bent, maar probeer rustig te blijven. Hoe ernstig ben je gewond?’

‘Ik weet het niet.’ Het klonk alsof ze niet genoeg lucht binnenkreeg om normaal te spreken, maar hij wist niet of dat veroorzaakt werd door angst, uitputting of verwondingen. ‘Help me, alsjeblieft.’

Hij wilde ook helpen, hij wist alleen niet hoe. De schacht was te diep om bij haar te komen zonder touw. Maar stel dat hij reddingswerkers ging halen, zou ze dan nog leven als hij terugkwam? Hulp halen zou te veel tijd kosten. Een helikopter zou hier niet kunnen landen. En het zou ook niet gemakkelijk zijn om hier met een ambulance heen te rijden. Een jeep of een pick-up zou het wel redden op dit terrein, maar het zou toch lastig worden omdat het al donker was. Overstromingen hadden door de jaren heen delen van de oude weg weggespoeld.

Als hij hier zou blijven, zou het al snel helemaal donker zijn, en hij had geen zaklamp. En als het hem lukte om de vrouw uit de mijn te krijgen, hoe moest hij haar dan in het pikkedonker vervoeren?

‘Kun je lopen?’ riep hij.

Het duurde even voor ze antwoordde. ‘Hoe ver?’

‘Ik wilde weten of je mobiel bent, om de situatie een beetje in te kunnen schatten.’

‘Ik... Ik ben wel mobiel.’

Dat scheelde. Het betekende dat ze er niet heel slecht aan toe was en dat hij haar op zijn fiets kon zetten en zelf naast haar kon gaan lopen. Als hij haar tenminste uit de schacht kon krijgen.

Hij wist bijna zeker dat hij een zaklamp en een stuk touw in zijn pick-up had liggen. Misschien lag er zelfs nog iets te

eten of iets anders wat van pas zou kunnen komen. Een sweater zou haar in ieder geval warm kunnen houden. En als zij hem niet nodig had, kon hij hem zelf wel gebruiken. Het was lekker weer geweest, wat de reden was dat hij een fietsbroek en een T-shirt aanhad, maar het werd met de minuut kouder.

‘Blijf zitten waar je zit!’ riep hij naar beneden. ‘Ik moet mijn pick-up gaan halen, maar ik ben zo terug, dat beloof ik.’

‘Laat me niet alleen!’ klonk het hysterisch.

‘Ik kom terug,’ herhaalde hij. Terwijl hij, haar protesten negerend, zijn voeten in de toeclips klikte, voelde hij een knoop in zijn maag. Het ruige terrein, de rotsen en boomwortels die hem anders de uitdaging boden waar hij zo van genoot, werden opeens onwelkome obstakels die hem, ondanks de dure schokdempers op zijn fiets, door elkaar rammelden. Hij reed sneller dan ooit, terwijl het juist op dit stuk aankwam op technisch goed rijden, maar hij had geen keus. Als hij niet...

Hij durfde niet eens te bedenken wat er dan zou gebeuren. Het beeld van het verbrijzelde hoofd van zijn broer stond hem nog levendig voor ogen. De familie had gekozen voor een gesloten kist.

Kleine steentjes spatten weg van zijn banden terwijl hij over de grindpaden scheurde. Om misschien een paar minuten tijdwinst te hebben reed hij een steil talud op dat hij alleen beklom als hij het zichzelf extra moeilijk wilde maken. Het lukte hem zonder ongelukken de helling te nemen, maar tijdens het afdalen leek het nog eindeloos te duren voor hij bij de snelweg was.

Toen het pad eenmaal weer over vlak terrein liep, voelde hij zijn longen branden en zijn dijspieren trillen, maar hij wist dat dat meer te maken had met angst dan met fysieke

uitputting. Hij was de eigenaar van Crank It Up, een fietsenwinkel in Whiskey Creek, en was professioneel mountainbiker. Dankzij eindeloos trainen was zijn lichaam in staat twintig minuten plankgas te rijden. Maar de herinneringen aan de dag dat hij had gehoord dat zijn broer dood was en het angstaanjagende geluid van Addy's stem maakten het hem dit keer wel heel moeilijk.

Hij prentte zichzelf nog eens in dat haar leven kon afhangen van zijn prestaties. Helaas werd het veel sneller donker dan hij had verwacht. Wat nu als hij niet genoeg meer kon zien om de plek terug te vinden? Het pad was op sommige plaatsen erg smal en liep aan één kant heel steil af, dus hij liep het risico met zijn band een steen of een groef in de hard geworden modder te raken, van zijn fiets te vliegen en in de ijskoude rivier te tuimelen – iets wat hij waarschijnlijk niet zou overleven. De weg was breder, maar als hij die nam, zou hij er twee keer zo lang over doen.

Hij zou niet vallen. Hij kende dit pad te goed. Hier voelde hij zich het dichtst bij zijn broer, en niet omdat Cody hier om het leven was gekomen. Ze waren begonnen met mountainbiken toen hij nog maar dertien was en hadden eindeloze verkenningsstochten in de bergen gemaakt. Zo waren ze trouwens ook op de mijn gestuit. Het was Cody geweest die er een populaire hangplek van had gemaakt in de laatste week voor hun eindexamen. Je kon er als jongere ongestoord alcohol drinken en stickies roken zonder ontdekt te worden door de politie. Een kleine kern van het honkbalteam had er feestjes georganiseerd, die af en toe behoorlijk uit de hand waren gelopen. Uiteindelijk was Noah er niet meer naartoe gegaan. Hij vond het niet prettig Cody coke te zien snuiven en hield er niet van hoe hij zich gedroeg als hij stoned was. Noah was ook bang geweest dat Cody Shania zwanger zou maken voordat ze de kans hadden gehad te

gaan studeren, en hij wilde niet naar de universiteit in San Diego zonder zijn broer. Ze hadden vanaf hun geboorte bijna alles samen gedaan.

Hij had Cody zo vaak gewaarschuwd, maar die had zich daar nooit wat van aangetrokken. Hoewel Shania niet op het feest was geweest – haar vader en moeder hadden haar zodra ze haar diploma in handen had, meegenomen naar Europa – was zijn broer een beetje doorgedraaid met al die drank en drugs en uiteindelijk had hij daarvoor een wel heel hoge prijs moeten betalen. Voor zover Noah had begrepen, was Cody's eindexamenfeestje uitgelopen op een beestebende.

Als zijn broer nog bij zijn volle verstand was geweest, was hij misschien nog wel levend thuisgekomen, net zoals alle anderen...

Nadat Noah zich door de laatste bochten had gemanoeuvreed, zag hij naast de tweebaansweg de parkeerplaats met grind waar hij zijn auto had neergezet en racete eropaf.

Ondanks de kou droop hij van het zweet, maar dat merkte hij nauwelijks. Snel doorzocht hij zijn auto. Hij vond de sleepkabel in de gereedschapskist en een sweater die hij onder zijn stoel had gepropt. Daar vlak bij lagen ook de zaklantaarn en wat energierepen. Al het water dat hij had, ging in een waterzak op zijn rug. Het was helaas niet veel meer, al was de EHBO-kit die hij aantrof in zijn koelbox wel weer een meevaller.

Nu had hij alles wat hij nodig had. Voor het geval dat alles minder gesmeerd zou lopen dan hij hoopte, wilde hij echter ook een telefoontje plegen, zodat er straks een reddingsteam klaar zou staan.

Zijn mobiele telefoon had hij uit het zicht onder de vloermat gelegd. Een paar maanden eerder had zich een reeks

auto-inbraken voorgedaan, met de complimenten van een groepje tieners dat de hele zomer stuff rokend had rondgehangen in de buurt van de rivier –rivierratten werden ze genoemd.

Hij viste zijn telefoon van de vloer om te kijken of hij bereik had. Meestal was het niet best, hier in de bergen. Alleen bleek bereik nu niet het probleem te zijn; de batterij was leeg.

‘Shit!’ Hij was niet zoals die mensen die vierentwintig uur per dag hun telefoon aan hun oor hadden. Voor hem was het bijzaak, wat wel bleek uit het feit dat hij geen oplader bij zich had.

Hij tuurde de weg af, in de hoop dat er een auto langs zou komen, maar na een paar seconden zag hij in dat hij hier niet kon blijven staan. Wat moest hij dan doen? Zou hij naar Jackson rijden, dat dichterbij lag dan Whiskey Creek, of teruggaan naar de vrouw, zoals hij van plan was geweest? Naar Jackson rijden zou te veel tijd kosten. Om een of andere reden vond hij het belangrijk zich aan zijn belofte te houden niet te lang weg te blijven.

Nadat hij het touw om zijn nek en schouder had geslagen, knoopte hij de trui om zijn middel en gooide de reserveband en de bandenplakspullen uit zijn zadeltas zonder te kijken waar ze belandden. Er was plek nodig voor de energierepen en de verbandspullen. Met de zaklamp tegen het stuur geklemd reed hij weg.

Voordat het helemaal donker was moest hij terug zijn bij de mijn. Anders zou hij gedwongen zijn de weg te nemen of langzamer te fietsen op het voetpad, en hij vreesde dat de vrouw die vastzat in de schacht die vertraging niet zou overleven.